

er fremgaaet af det høje Landsting, der skulde være tilbøjelig eller anse sig for berettiget til at ville lægge en anden Opfattelse til Grund for sin Dom end den, Lovgivningsmagten har udtalt. Der skal i det hele taget, naar Lovgivningsmagten paa et vist Omraade har udtalt en Opfattelse af, hvad der paa et eller andet Punkt er Grundlovens Mening, naturligvis ikke saa ganske lidt til, at Domstolene, uagtet deres formelle Bemyndigelse anerkendes, skulle gaa til at tilsidesætte en saadan Fortolkning. Lad mig tage et Eksempel. Der staar i Grundloven, at enhver uberygtet Mand har Valgret, og i Valgloven staar, at uberygtet er den, der ikke ved Dom er funden skyldig i nogen i den offentlige Mening vanærende Handling. Det er en Grundlovsfortolkning, og hvis det var retstridigt i en almindelig Lov at give en Grundlovsfortolkning, vilde Lovgivningsmagten have handlet retstridig ved at give denne Bestemmelse. Det tror jeg imidlertid aldrig nogen har tænkt paa. Jeg tror, at det aldrig er faldet nogen ind, at det ikke var Lovgivningsmagtens naturlige Opgave at give en Forklaring af Grundlovens Bestemmelser. Naar altsaa Lovgivningsmagten har været det naturlige Organ for Opfattelsen af, hvad der er Grundlovens Mening, da tror jeg ganske vist, der skulde grumme meget til, at en Domstol skulde sige: Ja, nu er der ganske vist den Bestemmelse i Valgloven, men der er ført Vidner her for Retten for, at den Mand har begaaet en i den offentlige Mening vanærende Handling, og han er altsaa ikke uberygtet. Nej, teoretisk giver en Ministeransvarlighedslov ingen Betyggelse, men praktisk set giver den tilstrækkelig stor Betyggelse. Dette udelukker jo ikke, at man med nogen Ret kunde sige: Ja, men i det Øjeblik Lovgivningsmagten er enig om en Forstaaelse af Grundloven, maa den vel ogsaa kunne udtrykkes i en Grundlovsbestemmelse — og vi have heller ikke fra dette Tings Side noget mod at gaa til at præcisere vor Opfattelse af, hvad der bør være Ret her i Landet, ved en Grundlovsbestemmelse. Vi anse det blot for overflødig. Vi have den Mening, at den rigtige Forstaaelse af Grundloven skal gøre sig gældende ved sin egen Magt. Der er noget, der hedder Praxis, og ved Praxis fæstnes overfor den almindelige Bevidsthed og ogsaa overfor Domstolene, hvad der er Grundlovens Mening. Ved det, der skete i 80'erne, skete der imidlertid et forstyrrende Indgreb i den naturlige, konstitutionelle Udvikling, og efter at

dette er sket, er det nødvendigt, naar man nu skal give en Ministeransvarlighedslov, at tage Hensyn til det, der da skete, og overfor disse Begivenheder udtrykke, hvad der er Lovgivningsmagtens Opfattelse af Grundlovens Mening. Vi ere ogsaa overbeviste om, at naar man først er kommen saa vidt, at Lovgivningsmagten har en fælles Opfattelse af, hvad der er Grundlovens Mening, vil der derved være givet et saadant Led i Retsudviklingen, at ingen Domstol derefter vil se bort derfra. Jeg tror i Virkeligheden ogsaa, at det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller) vil sige: Ja naturligvis, i det Øjeblik hele Lovgivningsmagten er enig om, at det og det er Grundlovens Mening, er der ingen Grund til at vente, at denne Mening nogen Sinde vil blive tilsidesat af en Domstol.

Her har jeg nu udviklet overfor det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds, hvorfor jeg mener, at den af ham angrebne Sætning i § 8 egentlig er den vigtigste Sætning i denne Ministeransvarlighedslov, en Sætning, uden hvilken den ikke bør gaa igennem dette Ting. Saa kan han — og med meget større Ret — sige, at det er alt for lidt, at naar man har den Grundlovsopfattelse, jeg har, kunde der være Grund til at præcisere den meget yderligere i Loven. Ja, det skulde jeg i og for sig ikke have noget imod, men de historiske Forhold have gjort, at Lovforslaget har faaet denne Form, og det indeholder dog altsaa tilstrækkeligt til, at Lovgivningsmagten gennem dette tager Afstand fra de vilde Fortolkninger, som Grundloven paa et tidligere Tidspunkt har været Genstand for.

Jeg skal saa sige endnu et Par Ord til de ærede Medlemmer, som ere knyttede til det radikale Venstre. Dette radikale Venstres politiske Renlivethed, med hvilken der ellers gøres saa stærk Reklame, har ikke rigtigt staaet sin Prøve i dette Tilfælde. Det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe), som er det eneste af Udvalgets Medlemmer, som tilhører dette Parti, er ogsaa det eneste Medlem af Demokratiet, der holder paa korte Forældelsesfrister, uagtet han dog formodentlig ikke vil benægte, at dette ogsaa har praktisk Betydning med Hensyn til, hvad der tidligere er sket. Vi andre have den Opfattelse, at det er rigtigt og forsvarligt under de givne Forhold ikke i dette Øjeblik at gaa til et saadant Tilbud om Amnesti, som en kort Forældelsesfrist efter vor Opfattelse vilde være. Det kan være af noget for-